

ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΟΡΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ 2011 ΣΤΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ

Όταν η συντάκτρια ανέλαβε να γράψει για το μακεδονικό -έργο το οποίο προθύμως της παραχώρησαν οι λοιποί συντάκτες του περιοδικού με τη γνωστή μέθοδο του κούνελου- φίδα την εξώσανε. Φορτωμένη με ένα θέμα που βαστάει από τους βαλκανικούς πολέμους, κατά συνέπεια απελπισμένη, εξερχόμενη από τη συνάντηση της συντακτικής ομάδας βούτηξε δυο βιβλία για την ιστορία του μακεδονικού από την παρακείμενη βιβλιοθήκη. Υποψιασμένη για τους εθνικούς μύθους που θα διέτρεχαν υπογείως και εντέχνως τις σελίδες τους, με τους οποίους η συντάκτριά μας δεν ήταν διόλου εξοπλισμένη να αναμετρηθεί, αποφάσισε να παρκάρει προσωρινά τα εν λόγω βιβλία στο γνωστό τοις πάσι έπιπλο που ονομάζεται κομοδίνο. Κατέληξε πως η ενασχόληση με την προϊστορία του «εθνικού αυτού ζητήματος» παραίταν υπερβολική απαίτηση από τη συντακτική ομάδα που της ανέθεσε το έργο, χώρια που αν το σχετικό αποτέλεσμα αποτυπωνόταν σε ένα τετρασέλιδο, θα επρόκειτο για εγγυημένη αποτυχία. Η δύσμοιρη συντάκτριά μας αποφάσισε λοιπόν να προσγειώσει την έρευνά της στα τελευταία 27 χρόνια, από το 1991 κι έπειτα. Οι σημειώσεις από την έρευνα ευθύς αμέσως γέμισαν με ονόματα, ημερομηνίες, διαπραγματεύσεις επί διαπραγματεύσεων, πακέτα Πινέρο, ενδιάμεσες συμφωνίες κι ενδιάμεσες μαλακίες, συλλαλητήρια, εμπάργκο, βέτο, νατο και θάφ' το, και πάμε πάλι απ' την αρχή.

Το γενικό συμπέρασμα από τούτη την περιήγηση ήταν βέβαια σαφές: το ελληνικό κράτος μπλοκάρει συστηματικά όλα αυτά τα χρόνια τις διαπραγματεύσεις για τη διευθέτηση των σχέσών του με το κράτος της Μακεδονίας. Το ελληνικό κράτος δεν επιθυμεί λύση αλλά διατηρεί σκόπιμα ανοικτά ζητήματα και προβλήματα με το κράτος της Μακεδονίας. Εμφανίζεται τότε διαλλακτικό (καλή ώρα όπως κάνει σήμερα η ηγεσία του) και τότε αδιάλλακτο. Πίσω από το επιφανόμενο της διαλλακτικότητας (του είδους «ας συζητήσουμε για την αποδοχή ενός ονόματος με τον όρο "Μακεδονία"»), υπέβουκε μια σταθερή αδιαλλαξία. Η αδιαλλακτη στρατηγική του ελληνικού κράτους ακολουθείται σταθερά από όλες τις κυβερνήσεις και σε αυτή συμφωνούν όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, από την αριστερά μέχρι τη δεξιά και την άκρα δεξιά. Η στρατηγική αυτή είναι επιθετική και υπαγορεύει, όπως είπαμε, τη διατήρηση με κάθε τρόπο της αντιπαλότητας με το μακεδονικό κράτος. Στόχος είναι η με κάθε τρόπο συμβολή στην αποσταθεροποίηση του γειτονικού κράτους και μέσω αυτής, η προβολή και αναβάθμιση της ισχύος του ελληνικού κράτους στα Βαλκάνια. Οι στόχοι αυτοί βιάζουν σταθερά ωφελημένο το ελληνικό κράτος στην περιοχή όλα αυτά τα χρόνια.

Συνοψίσαμε σε λίγες γραμμές το γενικό συμπέρασμα από την περιήγηση στα τελευταία 27 χρόνια και σκεφτήκαμε να απαλλάξουμε τους αναγνώστες από ένα βαρετό τετρασέλιδο, όπου το ίδιο συμπέρασμα θα έπρεπε να το ξεχειλώσουμε μέσα από μια παράθεση ημερομηνιών, διαπραγματεύσεων, αποφάσεων, κ.λπ., πράγματα που στην τελική δεν τα θυμάται μετά κανείς. Οπότε τι απομένει να πούμε;

Ευτυχώς υπάρχουν οι συνελύσεις για να τροφοδοτούν και τούτο το περιοδικό. Όταν στη συνέλευση *autonome antifa* έπεσε η ιδέα να κάνουμε διαδήλωση με σύνθημα «φτάνει πια με την πατριωτική μαλακία!», όταν συνειδητοποιήσαμε το τι ακριβώς μας ενοχλεί με τα συλλαλητήρια, με κυριότερο το τι δεν λέγεται γι' αυτά, ξαφνικά όλα πήραν το δρόμο τους και το έργο της συντάκτριας απέκτησε πιο γειωμένους στόχους.

Οπότε στα παρακάτω, όχι, δεν θα διαβάσετε κάποιου είδους αλήθεια για το μακεδονικό, από αυτές που έχουμε πηξει το τελευταίο διάστημα στις σελίδες των εφημερίδων. Ευελπιστούμε ωστόσο να πούμε κάποια πράγματα που δεν λέγονται με αφορμή το κράτος της Μακεδονίας και τα συλλαλητήρια του Φεβρουαρίου, κυρίως από εκείνες τις δυνάμεις που εμφανίζονται ως νηφάλιες φωνές ενάντια στον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό. Κι ελπίζουμε, αυτά τα πράγματα να φανούν χρήσιμα και σε άλλους.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΡΑΤΙΚΑ ΕΠΙΔΟΤΟΥΜΕΝΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Η διοργάνωση των μακεδονικών συλλαλητηρίων, και το 1992 και το 2018, είναι σάρκα από τη σάρκα του κράτους, της εξωτερικής του πολιτικής και των μηχανισμών του. Τέτοια ήταν τα συλλαλητήρια του 1992, τέτοια είναι και τα συλλαλητήρια του 2018. Το 1992, στην οργανωτική επιτροπή των μακεδονικών

συλλαλητηρίων στη Θεσσαλονίκη συμμετείχαν ένα στέλεχος του τότε συνασπισμού παρέα με νεοδημοκράτες.¹ Οι ίδιοι άνθρωποι που πρωτοστάτησαν σε εκείνα τα συλλαλητήρια, αλλά κι ένα σεβαστό κομμάτι του πολιτικού κατεστημένου εμφανίζονται εν έτει 2018 να παίρνουν αποστάσεις, κατηγορώντας τις εν λόγω μαζικές ως ανεδαφικές και εθνικιστικές. Αποκρύπτουν βέβαια με αυτόν τον τρόπο σκόπιμα το δεδομένο: ότι το σύνολο των κοινοβουλευτικών κομμάτων στην Ελλάδα, από την αριστερά μέχρι τη δεξιά και την άκρα δεξιά, συμφωνούν εδώ και πάρα πολλά χρόνια στην εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους, τόσο απέναντι στο κράτος της Μακεδονίας όσο και τα υπόλοιπα κράτη των Βαλκανίων, και φυσικά απέναντι στο τουρκικό κράτος. Η εξωτερική πολιτική, το ξαναλέμε και το ξανατονίζουμε, είναι μία, δεδομένη και συμφωνημένη, ανεξαρτήτως κυβέρνησης. Ξεδιπλώνεται ως συμβολή στις τάσεις αποσταθεροποίησης των γειτονικών κρατών. Παίρνει τη μορφή επιθετικών διεκδικήσεων με διάφορα ψευδώνυμα (ονομασία του κράτους της Μακεδονίας, υφαλοκρηπίδες, αοζ, πετρέλαιο, 12 ναυτικά μίλια κλπ.). Προσαρμόζεται στην εκάστοτε συγκυρία του παγκόσμιου διακρατικού ανταγωνισμού και ενίοτε τηρεί στάση «δημιουργικής» αναμονής και κτισίματος ισχύος για τις περιόδους εκείνες όπου οι εξελίξεις αποδεικνύονται ευνοϊκές για την ακόμα πιο δυναμική προώθηση των «εθνικών δικαιών».

Με άλλα λόγια: η αοζ, τα 12 ναυτικά μίλια, η συντήρηση της εμπόλεμης κατάστασης με την Αλβανία, η απαίτηση της αλλαγής ονομασίας και της αλλαγής συντάγματος του μακεδονικού κράτους, όλα αυτά αποτελούν σταθερές της επιθετικής πολιτικής του ελληνικού κράτους και των διεκδικήσεών του στα Βαλκάνια και το Αιγαίο. Όλα τους ζέχνουν πόλεμο. Για την ακρίβεια, όλα τους είναι οι μέθοδοι με τις οποίες το ελληνικό κράτος διεξάγει τον πόλεμο τα τελευταία εικοσιπέντε χρόνια με τα γειτονικά του κράτη. Οι όποιες επιμέρους διαφωνίες στο εσωτερικό του πολιτικού συστήματος («να δεχτούμε το όνομα Μακεδονία ή όχι, να κηρύξουμε αοζ ή όχι», κ.λπ.) δεν είναι τίποτε άλλο παρά διαφωνίες ως προς τις τακτικές και όχι ως προς τις στρατηγικές κατευθύνσεις του ελληνικού κράτους. Τα εθνοπανηγύρια δεν αντιπαράθενται με τις βασικές αυτές στρατηγικές.

Στο μεταξύ, όταν λέμε για πόλεμο, το εννοούμε κυριολεκτικά. Εύλογα βέβαια προκύπτει το ερώτημα: μα πού είναι το χακί, οι αρβύλες και ο στρατός; Ίσως να πρέπει εδώ να θυμίσουμε ότι η ιστορία των τελευταίων εικοσιπέντε χρόνων έχει και αρβύλες και χακί και στρατό και παραστρατιωτικά σώματα. Ο κατάλογος μακρύς: Η υπόθεση ΜΑΒΗ το 1994, η σχετική δραστηριοποίηση πατριωτικών συλλόγων στα βόρεια της χώρας και η προμήθεια όπλων στην ελληνική μειονότητα του νότου της Αλβανίας. Η αποστολή ελληνικού παραστρατιωτικού σώματος στη σφαγή στη Βοσνία το 1995 και η ελληνοσερβική φιλία ως βιτρίνα της συμμετοχής του ελληνικού κράτους στη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Ο παρολίγον πόλεμος με την Τουρκία το 1996 στα Ίμια. Οι ελληνικές στρατιωτικές αποστολές στην Αλβανία, το Κόσοβο, τη Μακεδονία, τη Βοσνία μέσα στη δεκαετία του 1990. Οι διαρκείς αερομαχίες, τα επεισόδια και οι στρατιωτικές ασκήσεις στο Αιγαίο. Οι υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες του ελληνικού κράτους. Και προφανώς, οι εθνομαζώξεις με μπροστάρηδες στρατιωτικούς, ουκαδες, παραστρατιωτικούς. Όλα αυτά, είναι ή δεν είναι ο πόλεμος που διεξάγει το ελληνικό κράτος τα τελευταία χρόνια;

Ας πάμε πάλι πίσω στη διαπίστωση ότι η διοργάνωση συλλαλητηρίων είναι σάρκα από τη σάρκα του κράτους. Οι διοργανωτές τους είναι φιγούρες που έχουν άμεση και έμμεση σχέση με τον κρατικό μηχανισμό. Συνομιλούν με στελέχη του υπουργείου Εξωτερικών, σχετίζονται με κόμματα, διπλωμάτες, πρεσβείες, στρατιωτικούς και χριστιανούς ορθόδοξους ιεράρχες. Είναι σάρκα από τη σάρκα αυτού που λέγεται «βαθύ κράτος». Οι πατριωτικές παμμακεδονικές ενώσεις, ή όπως διόλο λέγονται, και κάθε είδους πατριωτικά σωματεία χρηματοδοτούνται από τον κρατικό μηχανισμό ή επιμέρους κομμάτια του. Όταν στις αρχές της δεκαετίας του 1990 είχαν αναζωπυρωθεί όλες οι επεκτατικές βλέψεις του ελληνικού κράτους στα Βαλκάνια και το Αιγαίο, τα μυστικά κονδύλια του υπουργείου Εξωτερικών είχαν εκτοξευθεί στα ύψη. Τα κονδύλια αυτά χρηματοδότησαν έναν γαλαξία πατριωτικών ενώσεων και συλλόγων. Πολλά από αυτά είναι βιτρίνα της ευπ-όπως αποδείχτηκε ότι ήταν π.χ. όλες σχεδόν οι πατριωτικές ενώσεις που στήθηκαν μέσα στη δεκαετία του 1990 γύρω από το λεγόμενο ζήτημα της «βορείου ηπείρου».²

Δεν βρίσκουμε κανέναν λόγο να πιστεύουμε ότι οι τωρινοί διοργανωτές των συλλαλητηρίων σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα είναι φιγούρες με διαφορετικά χαρα-

2011

κτηριστικά ή πρόσωπα άσχετα με τον κρατικό μηχανισμό. Προφανώς, οι χρηματοδότες τους έχουν πολλαπλασιαστεί, όμως αυτοί οι χρηματοδότες δεν είναι τίποτε σκοτεινά κέντρα που βυσοδομούν και κινούν νήματα με άγνωστες ατζέντες. Εκτός κι αν θεωρούμε π.χ. ακόμα και τον Ιβάν Σαββίδη που υποστήριξε οικονομικά το συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη, πρόσωπο που ξεπήδησε από το πουθενά και δεν συνδιαλέγεται με την ηγεσία της χώρας. Εκτός και αν θεωρούμε τον φασίστα καραβανά Φράγκο Φραγκούλη, πρώην υπουργό Άμυνας, κάποιου είδους περιθώριο του πολιτικού και στρατιωτικού κατεστημένου της χώρας.

Κατά συνέπεια, οι μπροστάρηδες σημαιοστολισμένων μαζών, όσο άγνωστοι, γραφικοί ή ευτράπελοι φαίνονται με πρώτη ματιά (καλή ώρα η κα Μπιτάκου, διοργανώτρια μαχητικών event) είναι είτε υπάλληλοι είτε αχυράνθρωποι. Παίρνουν γραμμή από τα επιτελεία που καταστρώνουν την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους. Δεν κάνουν του κεφαλιού τους. Οι απαιτήσεις άλλωστε της διοργάνωσης τέτοιων συλλαλητηρίων απαιτούν υψηλό επίπεδο οργάνωσης. Ας σκεφτεί κανείς το απλό: οι μετακινήσεις με λεωφορεία πολυπληθών ομάδων δεν είναι μια υπόθεση που οργανώνεται εύκολα από αυθόρμητες κινήσεις πολιτών. Προϋποθέτουν τεχνογνωσία, σχέσεις με τοπικούς παράγοντες, συνεργασίες με ταξιδιωτικά πρακτορεία. Προϋποθέτουν δηλαδή έναν γαλαξία σχέσεων που διατάσσονται γύρω από το κράτος και τις τοπικές του απολήξεις στην επικράτεια της χώρας. Αυτός ο γαλαξίας σχέσεων που διατάσσεται γύρω από το κράτος υπάρχει και κτίζεται χρόνια, δεν αναδύεται εκ του μηδενός ούτε και με αφορμή κάποιο συλλαλητήριο.

Στο δημόσιο λόγο και τα εθνοπανηγύρια κυριαρχεί η υπόθεση για το όνομα. Όμως, το πρόβλημα με το κράτος της Μακεδονίας δεν ήταν ούτε και είναι το όνομα, κι αυτό το γνωρίζουν όλοι οι αρμόδιοι επί του ζητήματος. Το όνομα είναι απλώς ένα επιθετικό εργαλείο, ανάμεσα σε άλλα που υπάρχουν στη φαρέτρα, για τη συντήρηση των διεκδικήσεων που εγείρει το ελληνικό κράτος έναντι του κράτους της Μακεδονίας. Γιατί είναι γεγονός ότι το ελληνικό κράτος, εκτός από το όνομα, εγείρει συστηματικά και άλλες αξιώσεις. Οι αξιώσεις αυτές δείχνουν την απροθυμία του να διευθετηθούν οι διαφορές του με το γειτονικό κράτος, και μάλιστα συμβάλλουν στην αποσταθεροποίηση του μακεδονικού κράτους. Τις αξιώσεις αυτές τις μαθαίνουμε από τα ψιλά των εφημερίδων, διατυπώνονται με μισόλογα και κοφτές διατυπώσεις. Σύμφωνα με όσα έχουν επιλέξει τα επιτελεία της εξωτερικής πολιτικής να μας πουν δημοσίως (γιατί υπάρχουν και άλλα που φροντίζουν να αποκρύπτουν), το ελληνικό κράτος απαιτεί αλλαγή του συντάγματος της γειτονικής χώρας. Απαιτεί να αλλάξουν οι ταυτότητες και τα διαβατήρια του συνόλου του πληθυσμού της χώρας. Καταφανώς λαμβάνει ενεργητικά υπόψη το γεγονός ότι η ύπαρξη μειονοτήτων στο κράτος της Μακεδονίας και ότι ο εμφύλιος πόλεμος που ξέσπασε το 2001 ανάμεσα σε αλβανούς και σλαβομακεδόνες είναι ένα διαρκές εσωτερικό πρόβλημα της χώρας που σιγοβράζει. Το ελληνικό κράτος φροντίζει, και μέσω της απαίτησης αλλαγής του Συντάγματος, να υποδαυλίζει το εν λόγω πρόβλημα. Να θυμίσουμε ότι όταν ξέσπασε ο εν λόγω εμφύλιος στη γειτονική χώρα, το 2001, η γραμμή του ελληνικού κράτους ήταν να προελάσει ο ελληνικός στρατός στα εδάφη του μακεδονικού κράτους, με στόχο να αναπτυχθεί μια «υγειονομική ζώνη ασφαλείας» με στόχο την «αποτροπή αλβανών και σλαβομακεδόνων προσφύγων στο ελληνικό έδαφος».³

Τέλος, να πούμε δυο λόγια και για τα αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα περί «νονών» των βαλκανίων και νατο. Έχουμε πει πολλές φορές σε αυτό το περιοδικό ότι η συνθηματολογία για το νατο ως μπαμπούλα που κάνει κουμάντο και κινεί τα νήματα στην περιοχή, φορτωμένη καθώς είναι με τόνους αριστερής προπαγάνδας περί εξάρτησης της χώρας, είναι κατά βάση πατριωτική. Η στάση του ελληνικού κράτους υπαγορεύεται πρώτα και κύρια από αυτό που το ίδιο ορίζει ως «εθνικά δίκαια» και τη στάση του αυτή την προωθεί διαρκώς, αναλόγως της εξέλιξης του παγκόσμιου πολέμου στην περιοχή των Βαλκανίων, της Μέσης Ανατολής και αναλόγως των συσχετισμών δυνάμεων. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια, το ελληνικό κράτος έχει διαρκώς το βλέμμα του στραμμένο στον παγκόσμιο διακρατικό πόλεμο που διεξάγεται στη Μέση Ανατολή και κτίζει γύρω από αυτό τον πόλεμο τις δικές του διεκδικήσεις. Κανένα νατο και καμία ευρωπαϊκή ένωση δεν επέβαλε στο ελληνικό κράτος να κτίσει διμερείς και τριμερείς συνεργασίες με άλλα κράτη, εκτός νατο και εκτός ευρωπαϊκής ένωσης, όπως είναι το Ισραήλ, η Αίγυπτος και η Ιορδανία - και ο κατάλογος μεγαλώνει.

Γενικότερα, κανένα νατο και καμία ευρωπαϊκή ένωση δεν πιάνει το αυτάκι κανενός κράτους απαιτώντας να ενταχθεί στη σφαίρα επιρροής τους. Κάθε κράτος επιλέγει και οργανώνει τις συμμαχίες του με οδηγό τα εθνικά του συμφέροντα. Εδώ και χρόνια λοιπόν, η επίκληση των «ξένων δυνάμεων» που «επιβάλλονται» στη χώρα μάς καλεί να συνταχ-

ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ, ΣΥΝΤΑΓΜΑ 2011

Ενδεικτικές φωτογραφίες από τις συγκεντρώσεις των Αγανακτισμένων στο Σύνταγμα το 2011. Σημαίες κόκκινες και σημαίες μπλε, πικέτες και πανό με περιεχόμενα όπως «ραγιαδισμός», «δεν πουλάμε Ελλάδα» κλπ. Την εποχή εκείνη γράφαμε στο περιοδικό τα εξής (τ. 24, 6/2011, Indignados):

(...) το πλήθος που αυτοθαυμάζεται μετατράπηκε σε σημείο αναφοράς της λαϊκής δυσάρεσκειας, εξυμνήθηκε ως επίτευγμα και έφτασε τελικά να αποτελεί έσχατο κριτήριο αποτυχίας ή επιτυχίας κάθε κινηματικής δράσης. (...) Καταρχήν, η ιδέα σύμφωνα με την οποία το πλήθος από μόνο του είναι ικανό να πετύχει «κάτι», είναι μια ιδέα την οποία αμέτρητοι σε αριθμό είναι πρόθυμοι να την καταπιούν αμάσητη. Καθόλου περίεργο! Εξαιτίας της καθολικής ιδεολογικής νίκης των αφεντικών, οι κοινωνίες μας έχουν βυθιστεί σε μια κατάσταση διανοητικής νιρβάνας. (...) Και βέβαια, παρέα με το πλήθος και τη γοητεία του πάει και η άλλη μεγάλη ιδέα της εποχής: ότι οι πολιτικοί λόγοι για τους οποίους μαζεύεται το πλήθος δε χρειάζεται να είναι κοινοί ή ότι ακόμα μπορούν να απουσιάζουν εντελώς. Και βέβαια, ότι τα λόγια, οι ιδέες και οι συμφωνίες είναι τα ιδεολογικά απομεινάρια μιας άλλης περασμένης εποχής. Πλέον, ο ελάχιστος κοινός παρονομαστής μπορεί να ακτινοβολεί έναν πρωτόγονο παλιμπαίδισμο: τα «λαμόγια», οι «κλέφτες», ο «λαός» και τα δίκια του, οι «γερμανοί», οι «γάλλοι» χτίζουν ένα συλλογικό φαντασιακό νηπίου, μέσα στο οποίο οι λογικές εξηγήσεις και οι πειστικές απαντήσεις κουρνιάζουν μπροστά στη μεγάλη σπονδή στο ανόητο.

Η κριτική μας στους αγανακτισμένους είχε κατηγορηθεί τότε ως άλλη μια ένδειξη ελιτισμού των αυτόνομων. Για να κάνουμε την αυτοκριτική μας, κακώς είχαμε διστάσει να τονίσουμε εμφαντικά από τότε για την τελευταία μεγάλη ανακάλυψη της αριστεράς: ο εθνικοσοσιαλισμός είναι χρήσιμο πράγμα.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ «ΟΧΙ» ΕΝΟΨΕΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ, ΣΥΝΤΑΓΜΑ 2015

Οι αγανακτισμένοι του 2011 με τις σημαίες τους ξανά στους δρόμους ενάντια στην «υποτέλεια» και τα μνημόνια των ξένων δανειστών. Την παραπάνω φωτό με όλες τις σημαίες στη σειρά και σε πλήρη αρμονία (την οποία παραθέτουμε όσο μεγαλύτερη μπορούμε) την οφείλουμε στο σύντροφο Γ. που τη διέσωσε από τη λήθη.

Στη συγκέντρωση του «όχι» δεν βγήκαμε για φωτογραφικό ρεπορτάζ γιατί μας είχε πάρει από κάτω. Φταίει που όταν στηθήκαμε σε μια ουρά στα ΑΤΜ διεμείφθη ο εξής διάλογος με μεσήλικα αγανακτισμένο κύριο:

Μεσήλιξ: Να βγεις στο δρόμο με ένα όπλο -στο δρόμο και να τους πυροβολάς όλους!

Antifa scripta: Ποιους όλους;

Μεσήλιξ: Όλους!

Antifa scripta: Συγγνώμη κύριε, αριστερός είστε;

Απάντηση: Ναι. Από τόσο δα παιδάκι.

Antifa scripta: Καλά, αυτά λέει η αριστερά; Για αυτοδικία και φόνους;

Παύση

Απάντηση: Εντάξει, δεν το εννοώ...

θούμε με τα συμφέροντα του κράτους μας και να συσπειρωθούμε κάτω από την ελληνική σημαία. Όχι, ευχαριστούμε. Δεν θα πάρουμε.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ 2011 ΣΤΟ ΟΧΙ ΤΟΥ 2015 ΚΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΣΤΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ 2018: ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΜΑΛΑΚΙΑ!

Ας περάσουμε επιτέλους στο ζήτημα που είναι ακόμα πιο σοβαρό και ακόμα πιο συσκοτισμένο. Η επανεμφάνιση του εθνικού κορμού στο δρόμο προφανώς κτίστηκε μέσα από τη διακομματική συναίνεση στην εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους τα τελευταία 27 χρόνια. Όμως, η αλήθεια είναι ότι ο εθνικός κορμός στην Ελλάδα διαθέτει και δεύτερα γενέθλια. Η δεύτερη γενέθλια στιγμή του (αν πρώτη θεωρήσουμε το 1992) ήταν με το επίσημο ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης στην Ελλάδα, όταν ο «ελληνικός λαός» συσπειρώθηκε το 2011 στις πλατείες για να δηλώσει την αγανάκτησή του απέναντι στην «τρίοικα» και τους «ευρωπαϊούς δανειστές» που ετοιμάζονταν να γονατίσουν τη χώρα.

Ας θυμηθούμε τον «λαό» στην πλατεία Συντάγματος το 2011: στην άνω πλευρά της, ήταν μαζεμένοι οπαδοί του Αρτέμη Σώρρα, ακροδεξιοί όλου του φάσματος, από τους ανελ μέχρι τη χρυσή αυγή, πληγωμένοι μικροαστοί και εθνικά υπερήφανοι νοικοκυραίοι, περιφερόμενοι με ελληνικές σημαίες και παλαβές πικέτες (κάποιες από αυτές παραθέτουμε στις φωτογραφίες που συνοδεύουν το κείμενο). Η ρητορική τους για την κρίση: τοκογλύφοι, μασόνοι, εβραίοι τραπεζίτες, ξένοι δανειστές, όλοι γονατίζουν και καθιστούν τη χώρα υποτέλη, και στο βάθος η ναζιστική ρητορεία για το καθεστώς της «Νέας Τάξης Πραγμάτων».

Στην αριστερή «Κάτω Πλατεία»: ένα μεγάλο κομμάτι της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που θεώρησε καθήκον της να έχει παρουσία και να αντισταθεί, όπως όλος ο ελληνικός λαός, στη μνημονιακή λαίλαπα. Η ρητορική της: οι ξένοι δανειστές, ο νεοφιλελευθερισμός, η παγκοσμιοποίηση, το ληστρικό χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. Η αριστερή ηγεσία της Κάτω Πλάτειας θεώρησε προτεραιότητα την καθημερινή παρέμβαση στους αγανακτισμένους του Συντάγματος, ακύρωσε τα αντιρατσιστικά φεστιβάλ της, έστρεψε την πλάτη της στο μπατσοχρυσασαυγίτικο πογκρόμ που εκτυλισσόταν κάποια τετράγωνα παρακάτω, στον Άγιο Παντελεήμονα. Και πολύ σωστά. Η εργατική τάξη άλλωστε στην οποία απευθυνόταν η αριστερά ήταν η φιγούρα του λευκού εξασφαλισμένου εργάτη - δημόσιου υπαλλήλου. Το πολυεθνικό κομμάτι της εργατικής τάξης χωρούσε στο Σύνταγμα μόνο για να πουλάει φιστίκια· λίγους δρόμους παρακάτω μπορούσε κάλλιστα να τρώει κλωτσιές.⁴

Δύο πλατείες, μία κοινή συνισταμένη: ένα πλήθος, από την άκρα αριστερά έως την άκρα δεξιά, με ελληνικές και κόκκινες σημαίες, συγκροτούνταν πάνω σε ένα κοινό έδαφος και είχε μόλις αποκτήσει κοινή γλώσσα να συνηνοείται και μια κοινή ρητορική για την καπιταλιστική κρίση: η χώρα βάλλεται από το εξωτερικό και η εθνική υπερηφάνεια θα αναστηλωθεί μέσα από τη λαϊκή αντίσταση στο ευρωπαϊκό-νεοφιλελεύθερο-παγκοσμιοποιημένο κόσμο του ληστρικού χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Κάπου στο βάθος διακρίνονταν και «τα λαμόγια που φάγαν τα λεφτά».

Δύο πλατείες και μία κοινή αντίληψη για την ελληνική σημαία: η σημαία απέκτησε πλέον νέα νοήματα και η αριστερά του τόπου, που αργότερα έγινε κυβέρνηση με το πάνω γαλανόμαυρο μέρος της πλατείας, τα αγκάλιασε με θέρμη όλα. Η ελληνική σημαία έγινε σύμβολο αντίστασης ενός λαού που του ρουφάνε το αίμα οι ξένοι. Η ελληνική σημαία έγινε σύμβολο αγώνα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τα διεθνή κέντρα του καπιταλισμού. Λαμπρά! Επιτέλους η αριστερά μπορούσε να διεκδικήσει ισότητα με τους ακροδεξιούς τη σημαία, πλέον και αντικαπιταλιστικά. Και για να είμαστε ακριβοδίκαιοι με τους αριστερούς και τη σημαία τους, θα πρέπει επίσης να θυμήσουμε ότι διάφοροι αντιρατσιστές αριστεροί διεκδικούσαν το μερίδιό τους στο εθνικό σύμβολο ήδη από το 2004, όταν ήθελαν κι αυτοί να πανηγυρίζουν με τους εθνοκάφρους που ξεχύνονταν στους δρόμους για τις επιτυχίες του ελληνικού ποδοσφαίρου.

Το νερό λοιπόν είχε ήδη μπει στο αυλάκι. Το τεράστιο επίτευγμα της πλατείας Συντάγματος του 2011, δηλαδή η όσμωση της άκρας δεξιάς με την αριστερά και τις ακροαριστερές της απολήξεις στη βάση εύπεπτων και διαταξικών νοημάτων που συμπυκνώνονταν στο «οι ξένοι επιβουλεύονται τη χώρα», το φάγαμε στη μάπα για δεύτερη φορά μετά από τέσσερα χρόνια.

Στο περίφημο «όχι» του «ελληνικού λαού» στο δημοψήφισμα. Στη συγκέντρωση του «όχι» στην πλατεία Συντάγματος το 2015, αριστεροί και δεξιοί πατριώτες μαζεύτηκαν και πάλι για να σώσουν τη χώρα από τους ευρωπαίους δανειστές και τα μνημόνια. Οι ελληνικές και οι κόκκινες σημαίες ξαναβγήκαν στους δρόμους. Ο εθνικός κορμός ήταν και πάλι εδώ, αναζωογονημένος, πάνω από όλα αντιστασιακός, στολισμένος ξανά με τα εθνικά του σύμβολα.

Φτάσαμε έτσι στα μακεδονικά συλλαλητήρια του 2018. Η μαγιά τους δεν είναι καθόλου διαφορετική από αυτή των προηγούμενων συγκεντρώσεων, κι ας πασχίζουν διάφοροι να αποδείξουν τις διαφορές μέσω δημοσκοπήσεων για το ποιος από τους σύγχρονους «μακεδονομάχους» είχε ψηφίσει «όχι» στο δημοψήφισμα. Ο Μίκης Θεοδωράκης με τη «Σπίθα του» συμβόλισε μια χαρά τη συνέχεια των αγανακτισμένων του 2011, γι' αυτό και τσάντισε τόσο πολύ τους αλλοτινούς αριστερούς πατριώτες συνομιλητές του. Στην τελική, ο άνθρωπος δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να σταθεί συνεπής στο έπακρο.

Θα σταματήσουμε προς το παρόν εδώ. Άλλωστε, οι φωτογραφίες που παραθέτουμε στο κείμενο είναι πέρα ως πέρα εύγλωττες.⁵

ΜΙΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΑΝΑΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΦΥΞΙΑ

Παρά το ζόφο που σκόρπισε η παρέλαση παπάδων, караβανάδων, χρυσαυγιτών και σημαιοστολισμένων πατριωτών, είναι γεγονός ότι τα συλλαλητήρια προκάλεσαν αισθήματα ασφυξίας και εγρήγορση σε αρκετές μειοψηφίες αυτού του τόπου. Προφανώς, συζητήθηκαν και προβληματίσαν συλλογικότητες, οργανώθηκαν περιφρουρήσεις και τα σχετικά. Παραέξω, στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, σε παρέες, υπήρξαν εντάσεις γύρω από το ποιος θα κατέβει ή δεν θα κατέβει στο συλλαλητήριο. Την ημέρα του συλλαλητηρίου στην Αθήνα, δεν ήταν λίγοι αυτοί και αυτές που εκδήλωσαν με διάφορους τρόπους την απέχθειά τους για τα σημαιοστολισμένα πλήθη. Ποικίλες φιγούρες αυτής της μητρόπολης, που λόγω φύλου, φυλής και τάξης σιχαινόνται τον εθνικό κορμό βρήκαν μια σπάνια ευκαιρία για περιπέτειες. Ενδεικτικά παραδείγματα που έφτασαν στα αυτιά μας: παρέες νεαρών «ύποπτης εθνικής συνείδησης» (η λεγόμενη δεύτερη γενιά κι όχι μόνο) έστησαν καρτέρι σε φασίστες της γειτονιάς τους ή περιπλανήθηκαν μπας και βουτήξουν καμιά σημαία για να την πετάξουν στον κάδο σκουπιδιών. Underground καλλιτέχνιδες και καλλιτέχνες θέλησαν να χλευάσουν τους μοντέρνους μακεδονομάχους περιηγούμενες στο Σύνταγμα. Έχουμε δε την υποψία ότι σε διάφορα σημεία της μητρόπολης θα πρέπει να συνέβησαν και άλλα μικρά, τα οποία δεν έχουν φτάσει ακόμα στα αυτιά μας. Όπως δεν είχαν φτάσει στα αυτιά μας οι μικρές αντιφασιστικές μάχες που δόθηκαν στις πολυεθνικές γειτονιές, με πρωταγωνιστές όχι μόνο τις οργανωμένες αντιφασιστικές συλλογικότητες, κατά την περίοδο όπου η χρυσή αυγή «μεσουρανούσε» στο πολιτικό στερέωμα.

Δεν θέλουμε φυσικά να πιαστούμε από τούτα τα μικρά πράγματα, να κάνουμε την τρίχα τριχιά ώστε να καταλήξουμε ότι όλα βαίνουν καλώς και ουδείς λόγος ανησυχίας. Κάθε άλλο. Η επανεμφάνιση του εθνικού κορμού στο δρόμο είναι πολύ σοβαρό ζήτημα και καθόλου αμελητέο. Δεν έχει δείξει ακόμα το χειρότερο πρόσωπό του, αν αναλογιστούμε τη δυναμική που έχει κτιστεί τα τελευταία χρόνια στις πλατείες του «λαού» και της εθνικής ενότητας.

Από την άλλη, τι ευτυχής διαπίστωση ότι δεν είμαστε οι μόνοι που ασφυκτιούμε τα τελευταία χρόνια με τα γαλανόλευκα πλήθη και τον αριστερό πατριωτισμό. Τι ευτυχής διαπίστωση ότι σε τούτη την κοινωνία υπάρχουν μειοψηφίες που δεν τις αφορά διόλου το πώς θα λέγεται το κράτος της Μακεδονίας. Πόση ανάσα μας δίνει όταν σκεφτόμαστε πόσοι μετανάστες και πόσες μετανάστριες καγχάζουν και κουνάνε κοροϊδευτικά το κεφάλι όταν ακούνε ότι «ο Σόμιπλε μας κόβει τους μισθούς». Πόση ανακούφιση μας δίνει όταν συνειδητοποιούμε πόσοι και πόσες δεν χωράνε στην αγκαλιά της εθνικής οικογένειας. Ετούτοι βέβαια είμαστε λιγότερο λευκοί, λιγότερο εξασφαλισμένοι, αμφίβολης εθνικής συνείδησης μιας και το κράτος και τα ελληνικά αφεντικά έχουν καταστήσει σαφές για ποιο πράγμα μας προορίζουν.

Η διαδήλωση «φτάνει πια με την πατριωτική μαλακία!» έγινε για να πάρουμε, όπως είπε χαρακτηριστικά ένας σύντροφος, μια βαθιά ανάσα από την ασφυξία του φασιστικού βούρκου που μας καταπλακώνει. Πράγματι, έτσι είναι.

1. Ο του συνασπισμού λέγεται Στέλιος Νέστωρ. Ο εκ δεξιών, με χουντικό όπως λέγεται παρελθόν, είναι ο Ν. Μέρτζος. Βλ. Σταύρος Τζιμας, Τα συλλαλητήρια με τα μάτια δύο πρωτοστατών του 1992, *Καθημερινή* 28/01/2018.

2. Δημήτρης Ψαρράς, Τάσος Κωστόπουλος (επιμέλεια), Το φάντασμα της Ιστορίας: Το σκληρό μάθημα του 1992, *Εφημερίδα των Συντακτών* 27-28/01/2018. Για το ύψος των μυστικών κονδυλίων του υπεξδес συγκεκριμένα «Εθνική Προπαγάνδα», *Εφημερίδα των Συντακτών* 29/01/2018.

3. Τάσος Κωστόπουλος, Η επαγγελία της «υγειονομικής ζώνης», *Εφημερίδα των Συντακτών* 20/3/2016.

4. Περισσότερα για το πώς εκδηλώθηκε η εθνική ενότητα στο Σύνταγμα το 2011, βλ. «Αγανάκτηση Τίγκα! (Γιατί δεν πάμε στο Σύνταγμα ούτε δεμένοι)», *antifa* #25, 7/2011.

5. Για το κτίσιμο της εθνικής ενότητας στις πλατείες από το 2011 κι έπειτα, βλ. επίσης «Μικρά φωτογραφικά τεκμήρια αγώνα» και «Διαδήλωση “Φτάνει πια με την πατριωτική μαλακία!” στο antifasciari.net > αρχική – antifa speaking.

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ 2018, ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Η αναμενόμενη κατάληξη. Κάτω δεξιά, η εκ των διοργανωτών του συλλαλητηρίου στην Αθήνα και ειδική επί των «μαχητικών event», Μπιτάκου, συνομιλεί με το πατριωτικό φρούτο που ξεπήδησε από τους αγανακτισμένους του 2011, Δ. Καζάκη, με θέμα ευρώ = χρέος

